

neboť podle § 1090 obč. zák. nájemní smlouva záleží právě v tom, že užívání věci nezužitelné jest přenecháno někomu na určitou úplatu. Podle této smlouvy je posuzovati práva a povinnosti stran. Žalovaná jako pronajímatelka má podle § 1109 obč. zák. nárok na vrácení nemovitosti až po skončení nájemního (pachtovního) poměru. Ale tím současně zanikl dosavadní poměr, který byl mezi stranami, totiž mezi povinným a vydražitelkou, neboť žalobce užívá továrny již ne jako povinný na základě svého dřívějšího práva vlastnického (práva věcného), nýbrž již jenom na základě svého obligačního práva, jehož nabyt smlouvou nájemní. Přestal tedy býti proti žalované povinným a stal se nájemníkem (Sb. n. s. 4027 v důvodech). Exekuční návrh vydražitelův podle § 156 II ex. ř. je výronem jeho práva vlastnického (§§ 362 a 366 obč. z.), jehož nabyt příklepem. Je-li však vlastník z důvodu práva obligačního povinen ponechat věc dlužníku (na př. proto, že mu ji pronajal), nemůže se domáhati odevzdání věci (sr. také Randa-Kasanda, »Právo vlastnické«, o námitkách proti žalobě vlastnické, str. 288). Zanikl-li mezi stranami poměr povinného a vydražitelky, byv nahrazen nájemním poměrem, zanikl i věcný nárok žalované na vyklizení nemovitosti povinným podle § 156 ex. ř. a zbyl jí proti žalobci jen obligační nárok ze smlouvy podle § 1109 obč. zák. Právem se tudíž žalobce domáhá rozsudku, že nárok žalované čerpaný z § 156 II ex. ř. zanikl, a nelze schváliti názor odvolacího soudu, že tento nárok byl jen zastaven (odsunut) a že prý proto nelze vyhověti žalobní prosbě a vyslovení zániku.

Čís. 15365.

K §§ 833—835 obč. zák.

Navrhuje-li jeden ze spoluvlastníků domu, aby soud rozhodl o upotrebení a užívání určité místnosti, nejde o rozdělení užitků mezi spoluvlastníky, nýbrž o otázku správy společného domu. Otázku tu jest řešiti podle § 835 obč. zák. v řízení nesporném.

Ustanovení § 835 obč. zák. neplatí jen při mimořádné správě, nýbrž i při řádné správě, jde-li o rovnost hlasů.

(Rozh. ze dne 3. září 1936, R II 273/36.)

Navrhovatelka obývá s odpůrkyní byt ve společném domě, a to tak, že každá užívá polovice domu s příslušenstvím. Protože však byty jsou nestejně velikosti a hodnoty, žádá navrhovatelka, aby nesporný soudce určil, jakým způsobem má býti vyrovnán tento rozdíl hodnot ve prospěch té strany, která užívá bytu méněcenného tak, aby žádná strana neměla ze společné věci více užitku, než na její podíl připadlo. P r v ý s o u d uznal podle návrhu tak, že přikázal, by byla pronajata kuchyně v bytě odpůrkyně, které tato neobývá, a zbytek činže za toto pronajetí po srážce výloh byl rozdělen mezi obě spoluvlastnice. R e k u r s n í s o u d odkázal navrhovatelku na pořad práva.

N e j v y š š í s o u d uložil rekursnímu soudu nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Jest rozřešiti otázku, zda tu jde o opatření týkající se správy společného domu podle §§ 833—835 obč. zák. či jen o rozdělení užitků ve smyslu §§ 839—840 obč. zák. Navrhovatelce běží o to, jaké opatření má být učiněno v příčině obytné kuchyně a v tom směru učinila také konečný návrh, aby soud o upotřebení a užívání dotčené místnosti rozhodl. Nejde tu proto o otázku rozdělení užitků, nýbrž o otázku správy společného domu, kterou jest podle § 835 obč. zák. řešiti v řízení nesporném a nikoliv sporem, v němž by také bylo nesnadno vymeziti žalobní návrh tak, aby úplně vyčerpával zájem navrhovatelky. Že ustanovení § 835 obč. zák. neplatí jen při mimořádné, nýbrž i při řádné správě, jde-li o rovnost hlasů, bylo již vyřešeno v rozhodnutích nejvyššího soudu uveřejněných ve Sb. n. s. pod čís. 12881 a 5558 v důvodech. Mínil-li rekursní soud, že by nesporný soudce ani spornou otázku nemohl rozřešiti, hledíc k mnoha sporným okolnostem, stačí poukázati na ustanovení § 25 zákona čís. 100/31 Sb. z. a n. a na to, že § 23 cit. zák. poskytuje nespornému soudci prostředky, by si mohl spolehlivě a úplně zjistiti skutkový podklad pro své opatření (Sb. n. s. 9148).

Čís. 15366.

Pojem »definitivního ustanovení« zaměstnance v soukromých službách není občanským zákonem upraven.

Z pouhé skutečnosti, že byla zaměstnanci udělena definitiva, neplyne, že byl sjednán služební poměr nevypověditelný nebo vypověditelný jen za určitých předpokladů.

(Rozh. ze dne 3. září 1936, Rv II 484/36.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované soukromé dráhy jako strojevůdce-čekatel. Podle jeho přednesu byl od 1. července 1923 jmenován definitivním zaměstnancem, a vztahují se na něho předpisy služebního řádu zaměstnanců ČSD., ježto byly intimovány a publikovány žalovanou dne 7. března 1932. Žalovaná dala žalobci ke dni 1. července 1932 výpověď kvartální a od té doby mu nevyplácí požitky, avšak neprávem, protože žalobce jako definitivní zaměstnanec mohl býti ze služby propuštěn podle § 92 služebního řádu jen po řádném disciplinárním šetření a disciplinárním nálezem. Výpověď, kterou dostal, jest proto neúčinnou a domáhá se proto žalobce, by mu žalovaná vyplácela nadále služební požitky, zejména za měsíc červenec 1932 ve výši zažalované částky. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.